Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

7 päivänä marraskuuta 2024*

Ennakkoratkaisupyyntö – SEUT 63 artiklan 1 kohta – Pääomien vapaa liikkuvuus – Rajoitukset – Verolainsäädäntö – Yhteisövero – Osinkojen verotus – Kotimaisten ja ulkomaisten yhtiöiden yhdenvertainen kohtelu – Kansallinen lainsäädäntö, jonka mukaan vain kotimaisilla yhtiöillä on mahdollisuus vähentää osingoista saadusta veronalaisesta voitostaan kulut, jotka liittyvät niiden tekemiin ”sijoitussidonnaisiin” vakuutussopimuksiin perustuviin velvoitteisiin asiakkaitaan kohtaan, ja saada osinkovero kokonaisuudessaan hyvitetyksi yhteisöverosta

Asiassa C-782/22,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Gerechtshof ’s-Hertogenbosch (’s-Hertogenboschin ylioikeus, Alankomaat) on esittänyt 14.12.2022 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 14.12.2022, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

XX

vastaan

Inspecteur van de Belastingdienst,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: varapresidentti T. von Danwitz, joka hoitaa ensimmäisen jaoston puheenjohtajn tehtäviä, sekä tuomarit A. Arabadjiev ja I. Ziemele (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: P. Pikamäe,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– XX, edustajanaan R. A. van der Jagt, belastingadviseur,

– Alankomaiden hallitus, asiamiehinään M. K. Bulterman ja A. Hanje,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

– Saksan hallitus, asiamiehinään J. Möller ja R. Kanitz,

– Espanjan hallitus, asiamiehenään I. Herranz Elizalde,

– Euroopan komissio, asiamiehinään A. Ferrand ja W. Roels,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee SEUT 63 artiklan 1 kohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat yhtäältä Yhdistyneeseen kuningaskuntaan sijoittautunut yhtiö XX ja toisaalta Inspecteur van de Belastingdienst (verotarkastaja, Alankomaat) ja jossa on kyse kyseisen yhtiön vuosina 2003–2010 (jäljempänä pääasiassa kyseessä oleva ajanjakso) saamista osingoista Alankomaissa kannetun osinkoveron palauttamisesta.

Alankomaiden oikeus

3 Vuoden 2001 tuloverolain (Wet inkomstenbelasting 2001), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasiassa kyseessä olevana ajanjaksona, 3.8 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Yrityksestä saatu voitto (voitto) on yrityksestä missä tahansa muodossa saatujen minkä tahansa nimisten etuuksien yhteenlaskettu määrä.”

4 Vuoden 1969 yhteisöverolain (Wet op de vennootschapsbelasting 1969), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasiassa kyseessä olevana ajanjaksona, 3 §:n 1 momentissa, luettuna yhdessä kyseisen lain 17 §:n kanssa, säädetään, että ulkomaiset verovelvolliset ovat yhteisöverovelvollisia Alankomaissa vain siltä osin kuin ne saavat tuloja tästä jäsenvaltiosta.

5 Mainitun lain 7 §:n 1 ja 2 momentin mukaan kotimaisten verovelvollisten vero kannetaan sen veron perusteen mukaan, joka muodostuu vuoden aikana saadusta verotettavasta voitosta, josta on vähennetty vähennyskelpoiset tappiot.

6 Saman lain 8 §:n 1 momentissa säädetään, että voitto määritetään muun muassa vuoden 2001 tuloverolain 3.8 §:n mukaisesti, sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasiassa kyseessä olevana ajanjaksona.

7 Vuoden 1969 yhteisöverolain 25 §:n 1 momentissa säädetään, että osinkoveroa pidetään yhteisöveron ennakkona, paitsi jos osinkovero on kannettu tuloista tai voitoista, jotka eivät sisälly verotettavaan voittoon tai vuoden aikana Alankomaista saatuun tuloon.

8 Vuoden 1965 osinkoverolain (Wet op de dividendbelasting 1965), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasiassa kyseessä olevana ajanjaksona, 1 §:n 1 momentissa säädetään, että osinkoveroksi kutsuttua välitöntä veroa kannetaan niiltä, jotka saavat suoraan tai saamistodisteiden kautta

osinkotuloja tai voitto-osuuksia Alankomaihin sijoittautuneista osakeyhtiöistä, rajavastuuyhtiöistä, avoimista kommandiittiyhtiöistä ja muista yhtiöistä, joiden pääoma jakautuu kokonaan tai osittain osakkeisiin tai yhtiöosuuksiin.

9 Kyseisen lain 2 §:n mukaan osinkoveroa kannetaan lain 1 §:ssä tarkoitetuista osakkeista tai osuuksista saadusta tulosta.

10 Saman lain 3 §:n 1 momentin a kohdassa säädetään, että tulon käsitteeseen sisältyy kaikki välitön tai välillinen voitonjako sen nimestä tai muodosta riippumatta, mukaan lukien osakkeiden tai osuuksien lunastuksen johdosta muutoin kuin väliaikaisen sijoittamisen yhteydessä jaettava kyseisistä osakkeista tai osuuksista keskimäärin maksettua pääomaa suurempi voitto.

11 Vuoden 1965 osinkoverolain 5 §:ssä, sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasiassa kyseessä olevana ajanjaksona, säädetään, että osinkovero on 15 prosenttia tuloista.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

12 XX on rekisteröity Yhdistyneessä kuningaskunnassa vakuutusyhtiöksi, ja se tekee pääasiallisesti Yhdistyneeseen kuningaskuntaan sijoittautuneista institutionaalisista eläkevakuutuslaitoksista ja työnantajista koostuvien asiakkaidensa kanssa sopimuksia, jotka luokitellaan ”sijoitussidonnaisiksi vakuutussopimuksiksi”.

13 Näiden sopimusten nojalla XX sijoittaa asiakkailtaan saamansa vakuutusmaksut saadakseen sijoitukselle tuottoa, kun taas asiakkaat kantavat asiakkaiden ja kolmansien osapuolten välisiin eläkesopimuksiin liittyvän vakuutusriskin. Asiakkailta saadut vakuutusmaksut kohdennetaan yhteen tai useampaan arvopaperikoriin, jotka ovat sidoksissa sijoitusyksikköihin, ja asiakkaille jaetaan vastineeksi ”yksikköjä”. Niille annetaan tällöin arvo, joka vastaa yksikköjen lukumäärää kerrottuna yksikön arvolla ajankohtana, jolloin asiakkailla on oikeus maksuun. Tämä on yleensä sama ajankohta kuin se, jolloin asiakkaiden on maksettava eläke-etuuksia vakuutetuilleen. Riskiprofiilin määrittämistä lukuun ottamatta XX:n asiakkaat eivät voi vaikuttaa niiden arvopapereiden valintaan, joihin ne sijoittavat, eikä niillä ole mitään näihin arvopapereihin kohdistuvia oikeuksia vaan ainoastaan johdettu taloudellinen intressi niiden arvopapereiden arvoon, joihin yksiköt sijoitetaan.

14 XX:n perimä korvaus asiakkailleen tarjoamistaan sijoitustoiminnoista vastaa tiettyä prosenttiosuutta asiakkaiden lukuun hallinnoitujen varojen arvosta, ja se riippuu osittain sijoituksesta saadusta tuotosta.

15 Pääasiassa kyseessä olevana ajanjaksona korit käsittivät Alankomaihin sijoittautuneiden yhtiöiden osakkeita. Näiden yhtiöiden maksamista osingoista kannettiin tässä jäsenvaltiossa 15 prosentin suuruinen osinkovero.

16 Yhdistyneessä kuningaskunnassa XX on velvollinen maksamaan veroa voitoistaan, eikä se voi saada siellä hyvitetyksi Alankomaiden kuningaskunnan kantamaa osinkoveroa.

17 Verohallinto hylkäsi XX:n vaatimuksen Alankomaista saaduista osingoista pääasiassa kyseessä olevalta ajanjaksolta kannetun osinkoveron palauttamisesta ja sen jälkeen tehdyn oikaisuvaatimuksen, minkä jälkeen XX nosti kanteen rechtbank Zeeland-West-Brabantissa (Zeelandin ja Länsi-Brabantin alioikeus, Alankomaat), joka 24.8.2020 antamallaan tuomiolla puolestaan hylkäsi XX:n kanteen perusteettomana.

18 XX valitti tästä tuomiosta Gerechtshof ’s-Hertogenboschiin (’s-Hertogenboschin ylioikeus, Alankomaat), joka on ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin.

19 Kyseinen tuomioistuin toteaa, että XX:ää kohdellaan Alankomaista saatujen osinkojen verotuksessa eri tavalla kuin kotimaisia verovelvollisia. XX:n saamista osingoista nimittäin kannetaan 15 prosentin vero niiden bruttomäärästä, kun taas kotimaiselta verovelvolliselta, joka saa samat osingot ja harjoittaa lisäksi XX:n toimintaan verrattavaa toimintaa, ei tosiasiallisesti kanneta veroa näistä osingoista.

20 Vaikka myös kotimaisilta verovelvollisilta kannetaan osinkoveroa, niiden osalta tämä vero on vuoden 1969 osinkoverolain 25 §:n 1 momentin mukaan niiden maksettavaksi tulevan yhteisöveron ennakkoa. Kotimaisilta verovelvollisilta kannettava osinkovero kokonaisuudessaan hyvitetään siis maksettavasta yhteisöverosta, ja jos yhteisövero on pienempi kuin jo kannettu osinkovero, erotus palautetaan niille.

21 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että jos XX olisi sijoittautunut Alankomaihin, yhteisövero kannettaisiin vain korvauksesta, jonka se saa asiakkailleen suorittamistaan palveluista. Saaduista osingoista kannettavan yhteisöveron perusteen nettomäärä on nolla, sillä voittoa määritettäessä otetaan kuluina huomioon sijoitussidonnaisiin vakuutussopimuksiin perustuvien asiakkaisiin kohdistuvien sitoumusten lisääntyminen.

22 Vaikka osinkojen saaminen ei sinänsä vaikutakaan XX:n taseeseen varoina eikä velkoina sisältyviin eriin, XX:n saaman sijoitustuoton ja sen asiakkaisiin kohdistuvien sitoumusten muutosten välillä on kuitenkin suora syy-yhteys. Koska osingot ovat jaettuja voittoja, näiden osinkojen, jotka ovat osa XX:n tekemien sijoitusten tuottoa, ja sen asiakkaisiin kohdistuvien sitoumusten tason muutosten välillä on taloudellinen yhteys. Tämän yhteyden vuoksi XX ei olisi velvollinen maksamaan yhteisöveroa näistä osingoista, jos se olisi sijoittautunut Alankomaihin.

23 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo, että tällainen kotimaisten ja ulkomaisten verovelvollisten erilainen kohtelu Alankomaista saatujen osinkojen osalta voi merkitä SEUT 63 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitusta. Osinkojen bruttomäärästä on todettava, että XX:n tilanne on rinnastettavissa samoja osinkoja saavan kotimaisen verovelvollisen tilanteeseen, koska molemmissa tapauksissa Alankomaiden kuningaskunta verottaa näistä osingoista.

24 Koska XX sijoittaa osakkeisiin muun muassa Alankomaissa kattaakseen sijoitussidonnaisiin sopimuksiin perustuvat sitoumuksensa asiakkaitaan kohtaan ja – kun XX:n palvelujensa suorittamisesta saama korvaus ja vähäiset kustannukset jätetään huomiotta – sijoituksista saatu tuotto johtaa vastaavaan muutokseen sillä kyseisten sopimusten perusteella asiakkaitaan kohtaan olevien sitoumusten arvossa, nousee kuitenkin esiin kysymys siitä, onko XX myös rinnastettavissa osinkoja saavaan kotimaiseen yhtiöön niiden kustannusten osalta, joita tästä sillä asiakkaitaan kohtaan olevien sitoumusten lisääntymisestä aiheutuu.

25 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo lähinnä, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ei voida selvästi päätellä, että XX:lle maksettujen osinkojen verokohtelu on unionin oikeuden mukaista.

26 Tässä tilanteessa Gerechtshof 's-Hertogenbosch päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

"Onko SEUT 63 artiklan 1 kohta esteenä nyt käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan kaltaiselle lakisääteiselle järjestelmälle, jonka mukaan Alankomaihin sijoittautuneiden (pörssi)yhtiöiden toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneelle yhtiölle, joka on tulevaisuudessa realisoituvien maksuvelvoitteiden kattamiseksi sijoittanut muun muassa kyseisten (pörssi)yhtiöiden osakkeisiin, jakamiin osinkoihin sovelletaan 15 prosentin lähdeveroa jaettujen osinkojen bruttomäärästä, kun taas Alankomaihin sijoittautuneelle yhtiölle jaetuista osingoista aiheutuva verorasitus olisi vastaavissa olosuhteissa nolla, koska viimeksi mainittuun yhtiöön sovellettavan yhteisöveron perusteen laskennassa otetaan huomioon kustannukset, jotka aiheutuvat yhtiön tulevaisuudessa realisoituvien verovelvoitteiden lisäyksestä, joka vastaa lähes kokonaan sijoitusten arvon (positiivista) muutosta, vaikka osinkojen saaminen sellaisenaan ei johda kyseisten velvoitteiden arvon muuttumiseen?"

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

27 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kysymyksellään lähinnä, onko SEUT 63 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että se on esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jonka nojalla kotimaisen yhtiön ulkomaiselle yhtiölle, joka on sijoittanut ensin mainitun yhtiön osakkeisiin maksusitoumusten kattamiseksi tulevaisuudessa, jakamista osingoista kannetaan osinkovero, jonka suuruus on 15 prosenttia osinkojen bruttomäärästä, kun taas kotimaiselle yhtiölle jaetuista osingoista kannetaan lähdevero, joka voidaan hyvittää täysimääräisesti viimeksi mainitun yhtiön maksettavaksi tulevasta yhteisöverosta ja joka voidaan palauttaa, mikä johtaa siihen, että näihin osinkoihin kohdistuva verorasitus on nolla sen vuoksi, että viimeksi mainitun yhtiön yhteisöveron perustetta laskettaessa otetaan huomioon kustannukset, jotka aiheutuvat sen maksusitoumusten kasvusta tulevaisuudessa.

SEUT 63 artiklan 1 kohdassa kielletyn rajoituksen olemassaolo

28 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 63 artiklan 1 kohdassa pääomanliikkeiden rajoituksina kielletään muun muassa toimenpiteet, joilla aiheutetaan se, että jossakin toisessa valtiossa asuvat henkilöt ovat vähemmän halukkaita tekemään sijoituksia tietyssä jäsenvaltiossa, tai se, että kyseisessä jäsenvaltiossa asuvat henkilöt ovat vähemmän halukkaita tekemään niitä muissa valtioissa (tuomio 13.11.2019, College Pension Plan of British Columbia, C-641/17, EU:C:2019:960, 48 kohta ja tuomio 29.7.2024, Keva ym., C-39/23, EU:C:2024:648, 40 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

29 Erityisesti sillä, että jäsenvaltio kohtelee ulkomaisille yrityksille maksettuja osinkoja epäedullisemmin kuin kotimaisille yrityksille maksettuja osinkoja, voidaan saada muuhun valtioon kuin tähän jäsenvaltioon sijoittautuneet yhtiöt luopumaan tekemästä investointeja tähän jäsenvaltioon, ja se on näin ollen lähtökohtaisesti SEUT 63 artiklan 1 kohdassa kielletty pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitus (ks. vastaavasti tuomio 13.11.2019, College Pension Plan of British

Columbia, C-641/17, EU:C:2019:960, 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 7.4.2022, Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö (Sopimusperusteisten sijoitusrahastojen verovapaus), C-342/20, EU:C:2022:276, 50 kohta).

30 Tällaisesta epäedullisemmasta kohtelusta on kyse, kun ulkomaisille yhtiöille maksettuihin osinkoihin kohdistuva verorasitus on suurempi kuin kotimaisille yhtiöille samalla perusteella maksettuihin osinkoihin kohdistuva verorasitus. Sama pätee myös kotimaiselle yhtiölle maksettujen osinkojen vapauttamiseen verosta kokonaan tai lähes kokonaan, kun ulkomaiselle yhtiölle maksetuista osingoista pidätetään lopullinen lähdevero (ks. vastaavasti tuomio 13.11.2019, College Pension Plan of British Columbia, C-641/17, EU:C:2019:960, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

31 Kun jäsenvaltio pidättää osingoista lähdeveron kyseiseen jäsenvaltioon sijoittautuneiden yhtiöiden jakamista osingoista, unionin tuomioistuin on jo todennut, että sen arvioimiseksi, onko mainitun jäsenvaltion lainsäädäntö yhteensopiva SEUT 63 artiklan 1 kohdan kanssa, asianomaisen kansallisen tuomioistuimen, jolla on yksinomainen toimivalta ratkaista käsiteltäväksi saatetun asian tosiasiakysymykset, on tutkittava, johtaako lähdeverotuksen soveltaminen ulkomaisen yhtiön jakamiin osinkoihin siihen, että kyseiseen yhtiöön kohdistuu samassa jäsenvaltiossa suurempi lopullinen verorasitus kuin maassa asuviin samojen osinkojen perusteella kohdistuva verorasitus (ks. vastaavasti tuomio 17.9.2015, Miljoen ym., C-10/14, C-14/14 ja C-17/14, EU:C:2015:608, 48 kohta).

32 Tässä tarkastelussa on otettava huomioon yhtäältä osinkovero, joka ulkomaisen verovelvollisen on maksettava, ja toisaalta osinkovero ja tulovero tai yhteisövero, joka kotimaisen verovelvollisen on maksettava ja jonka perusteeseen osinkoa tuottavista osuuksista saadut tulot sisältyvät (ks. vastaavasti tuomio 17.9.2015, Miljoen ym., C-10/14, C-14/14 ja C-17/14, EU:C:2015:608, 74 kohta).

33 Kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, pääasiassa kyseessä olevan Alankomaiden lainsäädännön mukaan sekä ulkomaiselle yhtiölle jaetuista osingoista että kotimaiselle yhtiölle jaetuista osingoista kannetaan osinkoveroa.

34 Osinkoja saavalta ulkomaiselta yhtiöltä pidätettävä vero on lopullinen, joten osingoista kannetaan 15 prosentin vero niiden bruttomäärästä.

35 Osinkoja saavan kotimaisen yhtiön osalta on sitä vastoin kyse yhtiön maksettavaksi tulevan yhteisöveron ennakosta, joka voidaan kokonaisuudessaan lukea yhteisöveron suoritukseksi tai palauttaa siinä tapauksessa, että ennalta kannetun osinkoveron määrä ylittää kyseisen yhtiön maksettavaksi tulevan yhteisöveron.

36 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen selitysten mukaan kotimaiselta yhtiöltä ei näin ollen tosiasiallisesti kanneta veroa saaduista osingoista, koska yhteisöverotuksessa verotettavaa voittoa määritettäessä otetaan kuluina huomioon sijoitussidonnaisiin vakuutussopimuksiin perustuvien sitoumusten lisääntyminen asiakkaita kohtaan, mikä johtaa siihen, että osingoista aiheutuvan yhteisöveron perusteen nettomäärä on nolla.

37 Tältä osin Alankomaiden hallitus kiistää ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen näkemyksen, jonka mukaan kotimaisille yhtiöille jaettuihin osinkoihin kohdistuva verorasitus on nolla, ja vetoaa siihen, että ulkomaisille yhtiöille jaettuihin osinkoihin kohdistuvaa 15 prosentin

verorasitusta on verrattava kotimaisille yhtiöille maksettuihin osinkoihin kohdistuvaan verorasitukseen, joka johtuu yhteisöverosta, joka pääasiassa kyseessä olevana ajanjaksona oli 20–34 prosenttia osinkojen nettomäärästä.

38 On kuitenkin huomautettava, että tulkittaessa kansallisia säännöksiä unionin tuomioistuimen on lähtökohtaisesti perustettava ratkaisunsa ennakkoratkaisupyynnön esittämisestä tehdystä päätöksestä ilmeneviin luonnehdintoihin. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on näet niin, että unionin tuomioistuimella ei ole toimivaltaa tulkita jäsenvaltion sisäistä oikeutta (ks. vastaavasti tuomio 5.12.2023, Deutsche Wohnen, C-807/21, EU:C:2023:950, 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

39 Näin ollen on pitäydyttävä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämään lähtökohtaan ja katsottava, että vaikka kyseinen vero pidätetään sekä kotimaisille yhtiöille maksetuista osingoista että ulkomaisille yhtiöille maksetuista osingoista, pääasiassa kyseessä olevassa Alankomaiden lainsäädännössä säädetyn osinkoveron hyvitysjärjestelmän soveltaminen kotimaisen yhtiön maksettavaksi tulevaan yhteisöveroon ja kyseisen veron palautuksen soveltaminen tilanteessa, jossa maksettava yhteisövero on pienempi kuin pidätetty osinkovero, yhdistettynä kotimaisen yhtiön veron perusteen laskemista koskeviin yksityiskohtaisiin sääntöihin, joiden mukaan sijoitussidonnaisiin vakuutussopimuksiin perustuvien sitoumusten lisääntymisestä asiakkaita kohtaan aiheutuvat kulut saadaan vähentää, johtaa siihen, että kotimaisille yhtiöille maksetut osingot on vapautettu verosta.

40 Tästä seuraa, että ulkomaisille yhtiöille maksettuja osinkoja kohdellaan verotuksessa epäedullisemmin kuin kotimaisille yhtiöille maksettuja osinkoja, koska ensin mainittuihin sovelletaan 15 prosentin lopullista verotusta mutta jälkimmäiset on loppujen lopuksi vapautettu verosta.

41 Tällainen jäsenvaltion harjoittama osinkojen epäedullinen kohtelu on omiaan saamaan ulkomaiset yhtiöt luopumaan sijoitusten tekemisestä kyseiseen jäsenvaltioon, ja se on näin ollen SEUT 63 artiklan 1 kohdassa lähtökohtaisesti kielletty pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitus.

42 SEUT 65 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan SEUT 63 artiklalla ei kuitenkaan rajoiteta jäsenvaltioiden oikeutta soveltaa niitä verolainsäädäntönsä merkityksellisiä säännöksiä, joilla kohdellaan eri tavoin verovelvollisia, jotka eivät ole samassa tilanteessa asuinpaikkansa tai pääomansa sijoituspaikan perusteella.

43 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että SEUT 65 artiklan 1 kohdan a alakohtaa on pääomien vapaan liikkuvuuden perusperiaatetta koskevana poikkeuksena tulkittava suppeasti. Näin ollen kyseistä määräystä ei voida tulkita niin, että kaikki verolainsäädäntö, jossa verovelvollisia kohdellaan eri tavoin sen mukaan, missä he asuvat tai mihin valtioon he sijoittavat pääomansa, olisi automaattisesti sopusoinnussa EUT-sopimuksen kanssa (tuomio 7.4.2022, Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö (Sopimusperusteisten sijoitusrahastojen verovapaus), C-342/20, EU:C:2022:276, 67 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

44 SEUT 65 artiklan 1 kohdan a alakohdassa sallittu erilainen kohtelu ei nimittäin saa saman artiklan 3 kohdan mukaan olla keino mielivaltaiseen syrjintään eikä liikkuvuuden peiteltyä rajoittamista. Unionin tuomioistuin on näin ollen todennut, että tällainen erilainen kohtelu voidaan hyväksyä vain, jos se koskee tilanteita, jotka eivät ole objektiivisesti toisiinsa rinnastettavissa, tai muussa tapauksessa erilaisen kohtelun on oltava oikeutettua yleistä etua

koskevasta pakottavasta syystä (tuomio 7.4.2022, Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö (Sopimusperusteisten sijoitusrahastojen verovapaus), C-342/20, EU:C:2022:276, 68 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

Objektiivisesti toisiinsa rinnastettavissa olevien tilanteiden olemassaolo

45 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee yhtäältä, että rajat ylittävän tilanteen rinnastettavuutta jäsenvaltion sisäiseen tilanteeseen on tutkittava siten, että huomioon otetaan kyseessä olevilla kansallisilla säännöksillä tavoiteltu päämäärä sekä niiden tarkoitus ja sisältö, ja toisaalta, että vain kyseisessä lainsäädännössä säädetyt merkitykselliset erotteluperusteet on otettava huomioon, kun arvioidaan, ilmentääkö tällaisesta lainsäädännöstä seuraava erilainen kohtelu tilanteiden objektiivista erilaisuutta (ks. vastaavasti tuomio 29.7.2024, Keva ym., C-39/23, EU:C:2024:648, 51 kohta oikeuskäytäntöviitteineen).

46 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii tältä osin, onko XX osinkoja saavan kotimaisen yhtiön tilanteeseen rinnastettavassa tilanteessa niiden kustannusten osalta, jotka aiheutuvat sijoitussidonnaisiin vakuutussopimuksiin perustuvien asiakkaisiin kohdistuvien sitoumusten lisääntymisestä, joka on seurausta siitä, että yhtiöt, joiden osakkeisiin XX on sijoittanut, tuottavat voittoa.

47 On todettava, ettei kyseinen tuomioistuin täsmennä sitä erityistä tavoitetta, johon pääasiassa kyseessä olevalla Alankomaiden lainsäädännöllä pyritään sallimalla se, että kotimainen yhtiö vähentää veron perusteesta kulut, jotka aiheutuvat pääasiassa kyseessä olevan kaltaisia sopimuksia tehneen yhtiön asiakkaisiin kohdistuvien sitoumusten lisääntymisestä, ja että kyseinen tuomioistuin tyytyy toteamaan, että tämä vähennys tehdään aiheutuneiden kustannusten perusteella.

48 Unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että jäsenvaltiossa asuvat ja ulkomailla asuvat ovat sellaisten tulonhankkimismenojen osalta, jotka liittyvät suoraan sellaiseen toimintaan, josta on syntynyt kyseisessä jäsenvaltiossa veronalaista tuloa, toisiinsa rinnastettavissa tilanteissa (ks. mm. tuomio 24.2.2015, Grünewald, C-559/13, EU:C:2015:109, 29 kohta; tuomio 8.11.2012, komissio v. Suomi, C-342/10, EU:C:2012:688, 37 kohta; tuomio 17.9.2015, Miljoen ym., C-10/14, C-14/14 ja C-17/14, EU:C:2015:608, 57 kohta ja tuomio 13.11.2019, College Pension Plan of British Columbia, C-641/17, EU:C:2019:960, 74 kohta).

49 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan kyseisestä toiminnasta aiheutuvilla kustannuksilla on suora yhteys kyseessä olevaan toimintaan, ja ne ovat siis tarpeellisia sen harjoittamista varten (tuomio 24.2.2015, Grünewald, C-559/13, EU:C:2015:109, 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 13.7.2016, Brisal ja KBC Finance Ireland, C-18/15, EU:C:2016:549, 46 kohta ja tuomio 6.12.2018, Montag, C-480/17, EU:C:2018:987, 33 kohta).

50 Unionin tuomioistuin on katsonut osinkoina saatujen tulojen osalta, että tällainen suora yhteys on olemassa vain silloin, kun kyse on kuluista, jotka liittyvät suoraan osinkojen saamiseen sellaisenaan (ks. vastaavasti tuomio 17.9.2015, Miljoen ym., C-10/14, C-14/14 ja C-17/14, EU:C:2015:608, 58 ja 59 kohta).

51 Tällaista yhteyttä ei siten ole osakkeiden hankintahintaan sisältyvän osingon vähentämisen osalta, koska tällaisella vähennyksellä pyritään selvittämään niiden todellinen hankintahinta, eikä rahoituskuluihin, jotka liittyvät osinkoa tuottavien osakkeiden omistamiseen sellaisenaan (ks. vastaavasti tuomio 17.9.2015, Miljoen ym., C-10/14, C-14/14 ja C-17/14, EU:C:2015:608, 60 kohta).

52 Asiakkaisiin kohdistuvien sitoumusten lisääntyminen ei tosin näytä voivan liittyä osinkojen saamiseen sellaisenaan tämän tuomion 50 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla.

53 Pelkästään tämän seikan perusteella ei kuitenkaan voida päätellä, että kotimaisten ja ulkomaisten osingonsaajien tilanteet eivät olisi rinnastettavissa pääasiassa kyseessä olevan Alankomaiden lainsäädännön kannalta.

54 Unionin tuomioistuin on nimittäin todennut 13.11.2019 antamansa tuomion College Pension Plan of British Columbia (C-641/17, EU:C:2019:960), joka annettiin 17.9.2015 annetun tuomion Miljoen ym. (C-10/14, C-14/14 ja C-17/14, EU:C:2015:608) jälkeen, 55 ja 81 kohdassa lähinnä, että ulkomaisen eläkerahaston, joka harkitusti tai asuinvaltiossaan voimassa olevan lainsäädännön mukaisesti osoittaa saamansa osingot sen tulevaisuudessa maksettavaksi tulevien eläkkeiden kattamiseen, tilanne voidaan rinnastaa kotimaisen eläkerahaston tilanteeseen sellaisen kansallisen säännöstön kannalta, jonka mukaan kotimaisen eläkerahaston saamat osingot eivät yhteisöveroa laskettaessa lisää sen verotettavaa tulosta paljoakaan tai tietyissä tapauksissa ollenkaan. Unionin tuomioistuin todellakin totesi kyseisessä 55 kohdassa, että tällaisen osinkojen saamisen seurauksena vakuutustekninen vastuuvelka kasvaa samassa suhteessa ja että kotimaisen eläkerahaston verotettava tulos kasvaa ainoastaan siinä tapauksessa, että teknisen enimmäislaskentakoron ylittävää sijoitusten tuottoa ei merkitä eläkerahaston eri sopimusten hyväksi.

55 Unionin tuomioistuin katsoi 13.11.2019 antamansa tuomion College Pension Plan of British Columbia (C-641/17, EU:C:2019:960) 79 ja 80 kohdassa yhtäältä, että kyseisellä tuomiolla ratkaistussa asiassa osinkojen saamisen, vakuutusmaksuvastuun ja muiden vastattavien erien kasvun ja sen seikan, että kotimaisen eläkerahaston veron peruste ei kasva, välillä oli syy-yhteys, ja toisaalta, että tällainen kansallinen säännöstö, jossa sallitaan kotimaisille eläkerahastoille maksettujen osinkojen vapauttaminen verosta kokonaan tai lähes kokonaan, helpottaa siten kotimaisten eläkerahastojen pääoman kartuttamista, sillä kaikkien eläkerahastojen on lähtökohtaisesti sijoitettava vakuutusmaksut pääomamarkkinoilla saadakseen osingoista muodostuvia tuloja, joiden avulla eläkerahastot voivat täyttää vakuutussopimuksiin perustuvat tulevat velvoitteensa.

56 Unionin tuomioistuin katsoi näin ollen, että eläkerahastojen velvollisuudet, jotka koskevat vakuutusmaksujen sijoittamista ja saatujen osinkojen kohdentamista eläkevastuiden kattamiseen, voivat olla peruste kotimaisten ja ulkomaisten eläkerahastojen rinnastettavuudelle sellaisen kansallisen säännöstön kannalta, jonka mukaan kotimaisen eläkerahaston saamat osingot voidaan yhteisöveron perusteen laskemista koskevilla yksityiskohtaisilla säännöillä vapauttaa kokonaan tai lähes kokonaan verosta, jos osinkojen saamisen ja näistä velvoitteista ja tällaisten rahastojen toiminnasta aiheutuvien kulujen välillä on syy-yhteys.

57 Nyt käsiteltävässä asiassa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että vaikka XX:n kaltainen yhtiö ei ole eläkerahasto, sen toiminnalle on kuitenkin ominaista, että kyseinen yhtiö sijoittaa osakkeisiin muun muassa Alankomaissa kattaakseen sijoitussidonnaisiin sopimuksiin

perustuvia sitoumuksiaan asiakkaitaan kohtaan ja että mainitun yhtiön saama sijoitustuotto aiheuttaa vastaavan muutoksen sen näihin sopimuksiin perustuvien asiakkaisiin kohdistuvien sitoumusten arvossa.

58 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo lisäksi, että sijoitusten tuoton ja yhtiön sitoumusten muutosten välillä on suora syy-yhteys ja että juuri tämän yhteyden vuoksi kotimaista yhtiötä ei veroteta näistä osingoista yhteisöverotuksessa, koska osingot ovat jaettuja voittoja ja koska mainittujen osinkojen ja asiakkaisiin kohdistuvien sitoumusten tason muuttumisen välillä on taloudellinen yhteys.

59 Jos osoittautuu, että sijoitustoiminnan erityisen tarkoituksen perusteella kansallisessa lainsäädännössä tunnustetaan tällainen suora yhteys kotimaisten yhtiöiden saamien osinkojen ja näiden yhtiöiden asiakkaisiin kohdistuvien sitoumusten tason muuttumisen välillä, mikä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on ratkaistava, siinä tapauksessa on todettava, että ulkomaisen yhtiön tilanne on objektiivisesti rinnastettavissa kotimaisen yhtiön tilanteeseen Alankomaista saatujen osinkojen osalta, koska tällainen ulkomainen yhtiö harjoittaa samaa toimintaa ja koska sen saamat osingot aiheuttavat sen asiakkaisiin kohdistuvien sitoumusten tason muuttumisen.

60 Lisäksi on niin, että jos kansallisessa lainsäädännössä tunnustetaan suora yhteys kotimaisten yhtiöiden saamien osinkojen ja näiden yhtiöiden asiakkaisiin kohdistuvien yhteisöveron perusteesta vähennettävissä olevien sitoumusten tason muutoksen välillä, ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on tutkittava, onko tällaisen mekanismin tavoitteena yksinkertaisesti vapauttaa verosta sijoitussidonnaisia sopimuksia tekeville kotimaisille yhtiöille jaetut osingot (ks. vastaavasti tuomio 8.11.2012, komissio v. Suomi, C-342/10, EU:C:2012:688, 42 kohta).

61 Tältä osin on muistutettava, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan on niin, että jos jäsenvaltio yksipuolisesti tai verosopimusten välityksellä säätää, että kotimaisten verovelvollisten lisäksi myös ulkomaiset verovelvolliset ovat velvollisia maksamaan tuloveroa kotimaisilta yhtiöiltä saamistaan osingoista, mainittujen ulkomaisten verovelvollisten tilanne muistuttaa kotimaisten verovelvollisten tilannetta (tuomio 17.9.2015, Miljoen ym., C-10/14, C-14/14 ja C-17/14, EU:C:2015:608, 67 kohta ja tuomio 13.11.2019, College Pension Plan of British Columbia, C-641/17, EU:C:2019:960, 66 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

62 Pelkästään siitä, että kyseinen jäsenvaltio käyttää verotusvaltaansa, aiheutuu nimittäin toisessa jäsenvaltiossa toimitettavasta verotuksesta riippumatta ketjuverotuksen tai taloudellisen kaksinkertaisen verotuksen vaara. Tällaisessa tapauksessa osinkoa jakavan yhtiön asuinjäsenvaltion on varmistettava, että ulkomaisia verovelvollisia kohdellaan vastaavasti kuin kotimaisia verovelvollisia suhteessa kyseisen jäsenvaltion kansallisessa oikeudessa säädettyyn järjestelyyn ketjuverotuksen tai taloudellisen kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tai vähentämiseksi, jotta ulkomaisiin verovelvollisiin ei kohdistu pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitusta, joka on SEUT 63 artiklan 1 kohdan mukaan lähtökohtaisesti kielletty (tuomio 17.9.2015, Miljoen ym., C-10/14, C-14/14 ja C-17/14, EU:C:2015:608, 68 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

63 Jos ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että ulkomaisen yhtiön tilanne on objektiivisesti rinnastettavissa kotimaisen yhtiön tilanteeseen, on tämän tuomion 44 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti tutkittava, voidaanko pääasiassa kyseessä oleva erilainen kohtelu mahdollisesti oikeuttaa yleistä etua koskevilla pakottavilla syillä.

Yleistä etua koskevan pakottavan syyn olemassaolo

64 Aluksi on syytä todeta, ettei ennakkoratkaisupyynnössä ole vedottu eikä Alankomaiden hallitus ole vedonnut tällaisiin syihin. Näin ollen ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on tarvittaessa tutkittava mahdollista oikeutusta pääasiassa kyseessä olevalla kansallisella lainsäädännöllä tavoiteltujen päämäärien kannalta.

65 Saksan hallitus katsoo kirjallisissa huomautuksissaan kuitenkin, että nyt käsiteltävässä asiassa mahdollinen pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitus voidaan oikeuttaa tarpeella säilyttää sekä jäsenvaltioiden välinen verotusvallan jako että kansallisen verojärjestelmän johdonmukaisuus. Sellaisen hyödyllisen vastauksen antamiseksi, jonka avulla ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin voi ratkaista käsiteltäväkseen saatetun asian, on tutkittava, voidaanko tällainen rajoitus oikeuttaa näillä yleistä etua koskevilla pakottavilla syillä.

66 Saksan hallitus katsoo yhtäältä, että vakuutusmaksujen sijoitussopimuksista johtuvien maksusitoumusten kasvuun liittyvien kustannusten vähennyskelvottomuus palvelee valtioiden välillä sovitun verotusvallan jaon säilyttämistä, koska voidaan olettaa, että XX voi vähentää asuinvaltiossaan verorasitukset, jotka liittyvät siihen, että sen asiakkaisiin kohdistuvat sitoumukset lisääntyvät, sillä verorasitukset liittyvät eläkelaitosten lukuun suoritettavaan vakuutusmaksujen sijoitustoimintaan sekä tästä saataviin korvauksiin. Osinkotulojen verottamisen yhteydessä Alankomaissa tehtävä ylimääräinen vähennys johtaisi näin ollen kaksinkertaiseen verotukselliseen etuun, mikä olisi vastoin verotusvallan jakoa.

67 Toisaalta kyseinen verotuksellinen etu ja tämän edun kompensoiminen kantamalla tietty vero ovat yhteydessä toisiinsa siten, että voidaan hyväksyä oikeuttamisperuste, joka liittyy tarpeeseen säilyttää kyseisen jäsenvaltion verojärjestelmän johdonmukaisuus. Ne XX:n veromenot, jotka mahdollisesti aiheutuvat asiakkaisiin kohdistuvien sitoumusten lisääntymisestä, liittyvät nimittäin suoraan niihin korvauksiin, joita se on saanut vakuutusmaksujen sijoittamisesta ja joita ei veroteta Alankomaissa. Se, että mahdolliset kulut, jotka liittyvät asiakkaisiin kohdistuvien sitoumusten lisääntymiseen, jätetään vähennysoikeuden ulkopuolelle XX:n saamien osinkojen verotuksen yhteydessä, noudattaa siis symmetristä logiikkaa ja on vastine vakuutusmaksujen sijoittamisesta saatujen korvausten verottamatta jättämiselle.

68 Ensinnäkin unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että jäsenvaltioiden välisen verotusvallan tasapainoisen jaon säilyttäminen kuuluu yleistä etua koskeviin pakottaviin syihin, joilla pääomien vapaaseen liikkuvuuteen kohdistuva rajoitus, kuten kansallinen toimenpide, jolla pyritään estämään menettelytapoja, jotka ovat omiaan vaarantamaan jäsenvaltion oikeuden käyttää verotusvaltaansa sen alueella toteutettujen toimintojen osalta, voidaan oikeuttaa (tuomio 16.6.2022, ACC Silicones, C-572/20, EU:C:2022:469, 53 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

69 Tällaisella perusteella ei kuitenkaan voida oikeuttaa sitä, että jäsenvaltio verottaa ulkomaisia osingonsaajayhtiöitä, jos se on päättänyt olla verottamatta kotimaisia yhtiöitä tällaisista tuloista (tuomio 16.6.2022, ACC Silicones, C-572/20, EU:C:2022:469, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

70 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että vaikka Alankomaiden kuningaskunta on päättänyt käyttää verotusvaltaansa sekä kotimaisten että ulkomaisten yhtiöiden saamiin kaikkiin osinkoihin, kyseinen jäsenvaltio on unionin tuomioistuimen käytettävissä olevasta asiakirja-aineistosta ilmenevin tavoin päättänyt myös poistaa täysimääräisesti kyseisistä osingoista pidätetyn lähdeveron vaikutukset silloin, kun kyseiset osingot maksetaan kotimaisille

yhtiöille. Tässä tilanteessa jäsenvaltioiden välisen verotusvallan tasapainoisen jaon säilyttämisellä ei voida oikeuttaa muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneiden yhtiöiden verottamista tällaisten tulojen osalta (ks. vastaavasti tuomio 16.6.2022, ACC Silicones, C-572/20, EU:C:2022:469, 55 kohta).

71 Toiseksi siltä osin kuin Saksan hallitus vetoaa jäsenvaltioiden välistä verotusvallan jakoa koskevan perustelun yhteydessä todellisuudessa haluun estää menojen kaksinkertainen vähentäminen, on todettava, että jäsenvaltio voi perustellusti tarkistaa, ettei osinkoja rasittavien menojen, joiden vähentämistä näin vaaditaan, katsota toisessa jäsenvaltiossa mahdollisesti rasittavan muita tuloja, kuten tuloja, jotka johtuvat korvauksesta, jonka yhtiön asiakkaat ovat maksaneet tehdyistä sijoituksista, ja että niitä ei tällä perusteella vähennetä mainituista tuloista tässä toisessa jäsenvaltiossa.

72 Tyytyessään viittaamaan ilman tarkempia täsmennyksiä mahdolliseen vaaraan siitä, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa osinkoja rasittavat kulut voidaan vähentää toiseen kertaan osinkoja saavan yhtiön asuinvaltiossa, ja osoittamatta sitä, miten tätä vaaraa ei olisi voitu välttää pääasiassa kyseessä olevana ajanjaksona voimassa olleen, 19.12.1977 annetun neuvoston direktiivin 77/799/ETY (EYVL 1977, L 336, s. 15), sellaisena kuin se oli muutettuna 16.11.2004 annetulla neuvoston direktiivillä 2004/106/EY (EUVL 2004, L 359, s. 30), säännösten soveltamisen avulla, Saksan hallitus ei kuitenkaan anna unionin tuomioistuimelle mahdollisuutta arvioida tämän argumentin ulottuvuutta (ks. vastaavasti tuomio 24.2.2015, Grünewald, C-559/13, EU:C:2015:109, 52 kohta ja tuomio 13.7.2016, Brisal ja KBC Finance Ireland, C-18/15, EU:C:2016:549, 38 kohta).

73 Kolmanneksi Alankomaiden kuningaskunnan verojärjestelmän johdonmukaisuuden säilyttämistarvetta koskevasta perustelusta on todettava, että se perustuu lähtökohtaan, jonka mukaan asiakkaisiin kohdistuvien sitoumusten kasvuun liittyvillä kustannuksilla ei ole suoraa yhteyttä toimintaan, josta on syntynyt kyseisessä jäsenvaltiossa veronalaista tuloa osinkoina, vaan ne liittyvät korvaukseen, jonka osinkoja saava yhtiö saa asiakkailtaan sijoituksista, jotka se on tehnyt asiakkaidensa puolesta. XX:n kaltaisen ulkomaisen yhtiön tapauksessa tällaista korvausta ei veroteta Alankomaissa.

74 Kuten tämän tuomion 59 kohdasta ilmenee, ulkomaisen yhtiön tilanne on kuitenkin rinnastettavissa kotimaisen yhtiön tilanteeseen asiakkaisiin kohdistuvien velvoitteiden kasvuun liittyvien kustannusten huomioon ottamisen kannalta vain siltä osin kuin nämä osingot jakavan yhtiön asuinjäsenvaltion verojärjestelmässä tunnustetaan suora yhteys mainittujen osinkojen ja mainittujen kulujen välillä. Alankomaiden kuningaskunnalla on kuitenkin toimivalta verottaa sekä kotimaisille että ulkomaisille yhtiöille jaettuja Alankomaista saatuja osinkoja.

75 Tarpeeseen säilyttää jäsenvaltioiden välinen verotusvallan jako, välttää kulujen ottaminen huomioon kahteen kertaan ja säilyttää kansallisen verojärjestelmän johdonmukaisuus ei näin ollen voida vedota pääasiassa kyseessä olevan pääomien vapaan liikkuvuuden rajoituksen oikeuttamiseksi.

76 Esitettyyn kysymykseen on kaiken edellä todetun perusteella vastattava, että SEUT 63 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että se on esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jonka nojalla kotimaisen yhtiön ulkomaiselle yhtiölle, joka on sijoittanut ensin mainitun yhtiön osakkeisiin maksusitoumusten kattamiseksi tulevaisuudessa, jakamista osingoista kannetaan osinkovero, jonka suuruus on 15 prosenttia osinkojen bruttomäärästä, kun taas kotimaiselle yhtiölle jaetuista osingoista kannetaan lähdevero, joka voidaan hyvittää täysimääräisesti viimeksi

mainitun yhtiön maksettavaksi tulevasta yhteisöverosta ja joka voidaan palauttaa, mikä johtaa siihen, että näihin osinkoihin kohdistuva verorasitus on nolla sen vuoksi, että viimeksi mainitun yhtiön yhteisöveron perustetta laskettaessa otetaan huomioon kustannukset, jotka aiheutuvat sen maksusitoumusten kasvusta tulevaisuudessa.

Oikeudenkäyntikulut

77 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

SEUT 63 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että se on esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jonka nojalla kotimaisen yhtiön ulkomaiselle yhtiölle, joka on sijoittanut ensin mainitun yhtiön osakkeisiin maksusitoumusten kattamiseksi tulevaisuudessa, jakamista osingoista kannetaan osinkovero, jonka suuruus on 15 prosenttia osinkojen bruttomäärästä, kun taas kotimaiselle yhtiölle jaetuista osingoista kannetaan lähdevero, joka voidaan hyvittää täysimääräisesti viimeksi mainitun yhtiön maksettavaksi tulevasta yhteisöverosta ja joka voidaan palauttaa, mikä johtaa siihen, että näihin osinkoihin kohdistuva verorasitus on nolla sen vuoksi, että viimeksi mainitun yhtiön yhteisöveron perustetta laskettaessa otetaan huomioon kustannukset, jotka aiheutuvat sen maksusitoumusten kasvusta tulevaisuudessa.

Allekirjoitukset